Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

27 февруари 2014 година*

„Конкуренция — Картели — Световен пазар на екраните с течни кристали (LCD) — Споразумения и съгласувани практики в областта на цените и на производствените мощности — Териториална компетентност — Вътрешни продажби — Продажби на готови изделия, които включват обхванатите от картела изделия — Едно и също продължавано нарушение — Глоби — Метод на закръгляне — Пълен съдебен контрол“

По дело T-91/11

InnoLux Corp., предишно Chimei InnoLux Corp., установено в Zhunan (Тайван), за което се явяват J.-F. Bellis, lawyer и R. Burton, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват P. Van Nuffel, F. Ronkes Agerbeek и A. Biolan, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба за частична отмяна на Решение C (2010) 8761 окончателен на Комисията от 8 декември 2010 г. относно процедура по прилагане на член 101 [ДФЕС] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39.309 — LCD) и за намаляване на размера на наложената с това решение глоба на жалбоподателя,

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: H. Kanninen, председател, G. Berardis (докладчик) и C. Wetter, съдии,

секретар: N. Rosner, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 април 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1. *Дружества, разглеждани в настоящото производство*

1 Chi Mei Optoelectronics Corp. (наричано по-нататък „CMO“) е било тайванско дружество, което е контролирало група дружества, установени по целия свят и дейно занимаващи се с производство на екрани с течни кристали с активна матрица (наричани по-нататък „LCD“).

2 На 20 ноември 2009 г. CMO сключва споразумение за концентрация с дружествата InnoLux Display Corp. и TPO Displays Corp. Съгласно споразумението TPO Displays и CMO прекратяват съществуването си, считано от 18 март 2010 г. Образуваното юридическо лице променя двукратно наименованието си — първоначално от InnoLux Display Corp. на Chimei InnoLux Corp., а впоследствие на това на жалбоподателя InnoLux Corp.

2. *Административно производство*

3 На [*поверително*] [1] Samsung Electronics Co. Ltd, дружество по корейското право (наричано по-нататък „Samsung“), подава до Комисията на Европейските общности искане за освобождаване от глоба на основание на Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г.“).

4 Във връзка с това Samsung разкрива съществуването на картел между редица предприятия, сред които е жалбоподателят, отнасящ се до определени видове LCD.

5 На 23 ноември 2006 г. Комисията освобождава под условие Samsung от глоба в съответствие с параграф 15 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., като отказва да направи това за LG Display Co. Ltd, дружество по корейското право, което е друг участник в картела с предишно наименование LG Philips LCD Co. Ltd (наричано по-нататък „LGD“).

6 На 27 май 2009 г. Комисията образува административно производство и съставя изложение на възраженията в съответствие с член 10 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 г. относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242). Изложението на възраженията е адресирано до шестнадесет дружества, сред които са CMO и две европейски дъщерни дружества, изцяло притежавани от последното, а именно — Chi Mei Optoelectronics BV и Chi Mei Optoelectronics UK Ltd. Във връзка с това в съображения 281—285 от изложението на възраженията, Комисията припомня по-специално, че съгласно съдебната практика, първо, разпоредбите на правото на Европейския съюз относно конкуренцията признават принадлежащите към една и съща група различни дружества за една икономическа единица и следователно за едно предприятие по смисъла на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, когато съответните дружества не определят самостоятелно своето поведение на пазара (Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 290), и второ, че е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество е собственост на неговото дружество майка, за да се приеме за

1 — Непосочени поверителни данни.

установена презумпцията, че последното оказва решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество на пазара (Решение на Общия съд от 31 март 2009 г. по дело ArcelorMittal Luxembourg и др./Комисия, T-405/06, Сборник, стр. II-771, точка 91). По-нататък, в съображения 327—329 от изложението на възраженията, Комисията обяснява основанията, поради които в съответствие с посочената съдебна практика двете споменати по-горе дъщерни дружества на СМО трябва да се считат за солидарно отговорни за извършените от последното нарушения.

7 Към изложението на възраженията е приложен CD-ROM, съдържащ материалите от преписката на Комисията, които не са поверителни. Адресатите на изложението на възраженията получават възможност да упражнят правото си на достъп до материалите от нейната преписка единствено в помещенията на Комисията.

8 Адресатите на изложението на възраженията изпращат в предвидения срок до Комисията писмено становище по отношение на повдигнатите срещу тях възражения.

9 Редица адресати на изложението на възраженията, сред които и жалбоподателят, упражняват правото си да бъдат изслушани в проведено на 22 и 23 септември 2009 г. заседание.

10 С искане за получаването на информация от 4 март 2010 г. и с писмо от 6 април 2010 г. страните са поканени да представят по-конкретно данните относно стойността на продажбите, които да бъдат взети предвид с оглед на изчисляването на глобите, и да представят своите становища по този въпрос.

11 На 23 април 2010 г. СМО предоставя отговор на посоченото писмо.

3. *Обжалваното решение*

12 На 8 декември 2010 г. Комисията приема Решение C (2010) 8761 окончателен относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39.309 — LCD) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), чието резюме е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 7 октомври 2011 г. (ОВ L 295, стр. 8).

13 Обжалваното решение е отправено до шест от шестнадесетте дружества — адресати на изложението на възраженията, включително до жалбоподателя. От друга страна, в него вече не се посочват неговите дъщерни дружества, до които е било изпратено изложението.

14 В обжалваното решение Комисията установява съществуването на картел между шест големи международни производители на LCD, сред които и жалбоподателя, по отношение на следните две категории такива изделия с големина от дванадесет или повече инча: LCD за информационни технологии, каквито са тези за компактните преносими компютри и мониторите за компютри (наричани по-нататък „LCD-TI“), и LCD за телевизори (наричани по-нататък „LCD-TV“) (общо наричани по-нататък „обхванатите от картела LCD“).

15 Съгласно обжалваното решение картелът е осъществявал едно и също продължавано нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП, извършвано поне между 5 октомври 2001 г. и 1 февруари 2006 г. (наричан по-нататък „периодът на нарушение“). В този период участниците в картела са имали множество многостранни срещи, наричани от тях „срещи „Кристал“, основно в хотели в Тайван. Срещите са имали явно насочен срещу конкуренцията предмет, тъй като са били повод по-конкретно участниците да определят минимални цени за обхванатите от картела LCD, да обсъждат своите ценови очаквания с цел избягване на понижаването на цените, да координират увеличенията на цените, както и равнищата на

производство. През периода на нарушение участниците в картела са провеждали и двустранни срещи, като често са обменяли информация относно разглежданите по време на срещите „Кристал“ въпроси. Освен това са предприемали мерки за проверка на прилагането на взетите по време на тези срещи решения (съображения 70—74 от обжалваното решение).

16 Макар жалбоподателят да твърди, че пазарът на LCD-TV е различен от този на LCD-TI и че картел имало само по отношение на последните, Комисията счита, че става дума за едно и също продължавано нарушение, отнасящо се до всички тези изделия (съображения 281 и 283—290 от обжалваното решение).

17 При определяне на наложените с обжалваното решение глоби Комисията е приложила Насоките за определяне на размера на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките за определяне на глобите от 2006 г.“).

18 В съответствие с Насоките за определяне на глобите от 2006 г. Комисията първо е определила стойността на продажбите на пряко или непряко засегнатите от нарушението LCD, обхванати от картела. За целта тя установява следните три категории на осъществени от участниците в картела продажби:

— „преки продажби в ЕИП“ — това са продажбите на обхванати от картела LCD на друго предприятие в рамките на Европейското икономическо пространство (ЕИП),

— „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ — това са продажбите на обхванати от картела LCD, които са включени в готови изделия на групата, в която участва производителят, и са продавани на друго предприятие в рамките на ЕИП,

— „непреки продажби“ — това са продажбите на обхванати от картела LCD на друго предприятие, намиращо се извън ЕИП, което впоследствие вгражда екраните в готови изделия, които продава в ЕИП (съображение 380 от обжалваното решение).

19 Въпреки това Комисията приема, че може да се ограничи да вземе предвид само първите две категории, посочени в точка 18 по-горе, доколкото не е необходимо третата категория да се включва, за да може наложените глоби да достигнат достатъчно възпиращо равнище (съображение 381 от обжалваното решение).

20 Вместо да използва стойността на осъществените от дадено предприятие продажби през цялата последна година от участието му в нарушението, както по-конкретно е предвидено в параграф 13 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., Комисията приема за по-подходящо да използва в случая средната годишна стойност на продажбите за целия период на нарушение, имайки предвид по-специално експоненциалното нарастване на продажбите на повечето от съответните предприятия през разглежданите в обжалваното решение години (съображение 384 от обжалваното решение).

21 Що се отнася до жалбоподателя, Комисията отхвърля възраженията му относно обстоятелството, най-напред, че стойността на разглежданите продажби трябвало да се изчисли, без да се вземат предвид неговите „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ и неговите „преки продажби в ЕИП“ на други адресати на изложението на възраженията; по-нататък, трябвало да се изключат доставките на LCD, които не са били фактурирани на европейски предприятия, и накрая, било необходимо да се разграничават продажбите на LCD-TI от тези на LCD-TV. По този начин според жалбоподателя общата стойност на осъществените в периода на нарушение релевантни продажби се определя на 1 555 111 603 EUR, от които средната годишна стойност, получена, като се раздели този размер на продължителността на съществуване на картела от 4,33 години, се равнява на 359 148 176 EUR (съображения 388, 394, 398—401 и таблица 4 от обжалваното решение).

22 Второ, Комисията обръща внимание, че предвид тежестта на извършеното нарушение съотношението на стойността на продажбите на разглежданите изделия, което трябва да се вземе предвид при изчисляването на основния размер на глобата, следва да се определи на 16 % за всички участници в картела (съображение 416 от обжалваното решение).

23 Трето, с оглед на участието на жалбоподателя в нарушението Комисията прилага спрямо него коефициент на умножение, отнасящ се до продължителността на нарушението, равен на 4,25 за целия възприет в обжалваното решение период на съществуване на картела, а именно — четири години и три месеца (съображения 417 и 418, както и таблица 5 от обжалваното решение).

24 Четвърто, Комисията приема, че обстоятелствата в случая оправдават прилагането по отношение на всички участници в картела на увеличение към основния размер на глобата от 16 % от средната стойност на съответните продажби, за да се осигури нейното възпиращо действие (наричано по-нататък „входното право“) в съответствие с параграф 25 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. (съображения 419 и 424 от обжалваното решение).

25 Пето, Комисията не приема утежняващи или смекчаващи обстоятелства съгласно Насоките за определяне на глобите от 2006 г. по отношение на никой от участниците в картела. Така по-специално Комисията отхвърля доводите на жалбоподателя относно твърдените обстоятелства, че той имал пасивна роля в картела, участвал в него поради небрежност, и че най-сетне сътрудничил с Комисията извън приложното поле на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., въпреки че Комисията не му изпратила толкова точни искания за предоставяне на сведения, каквито били изпратените до други участници в картела (съображения 426, 430, 433, 434, 438, 439 и 442—444 от обжалваното решение).

26 Шесто, въз основа на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г. Комисията най-напред потвърждава предоставеното на Samsung пълно освобождаване от глоба. След това тя приема, че оказаното от жалбоподателя сътрудничество не му дава право на никакво намаляване на глобата (съображения 455—458 и 472 от обжалваното решение).

27 Въз основа на тези съображения с член 2 от обжалваното решение Комисията налага глоба на жалбоподателя в размер на 300 000 000 EUR.

Производство и искания на страните

28 На 21 февруари 2011 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

29 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд, поставя писмени въпроси на страните, на които те отговарят в определения срок.

30 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 24 април 2013 г.

31 По същество жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до него,

— да намали размера на глобата, наложена му с обжалваното решение,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

32 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

33 Жалбоподателят сочи три правни основания в подкрепа на своята жалба:

— първото е изведено от обстоятелството, че Комисията приложила погрешното от правна гледна точка понятие „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ при определянето на стойността на релевантните за изчисляването на глобата продажби,

— второто е изведено от обстоятелството, че Комисията нарушила член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, като приела, че нарушението обхваща и LCD-TV,

— третото е изведено от обстоятелството, че в стойността на релевантните продажби, възприети от Комисията за изчисляване на наложената му глоба, са били неправилно включени други продажби, освен тези, които се отнасят до обхванатите от картела LCD.

1. *По първото правно основание, изведено от обстоятелството, че Комисията е приложила погрешното от правна гледна точка понятие „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ при определянето на стойността на релевантните за изчисляването на глобата продажби*

34 По същество първото правно основание на жалбоподателя се състои от две части, първата от които се отнася до обстоятелството, че понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ противоречало на липсата на установено нарушение по отношение на готовите изделия, които включват обхванатите от картела LCD, а втората част се отнася до несъответствията, за които се твърди, че са присъщи на това понятие.

По първата част, отнасяща се до обстоятелството, че понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ противоречало на липсата на установено нарушение по отношение на готовите изделия, които включват обхванатите от картела LCD

35 От една страна, жалбоподателят твърди, че използването на понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ не е съвместимо с параграф 13 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., тъй като Комисията е взела предвид готови изделия, по отношение на които в обжалваното решение не е установено никакво нарушение и които следователно нямат пряка или дори косвена връзка с констатираното в това решение нарушение. От друга страна, жалбоподателят подчертава, че цените на обхванатите от картела LCD не са релевантни цени за готовите изделия, в които са включени посочените LCD.

36 Съгласно параграф 13 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. „при определяне на основния размер за налаганите глоби Комисията отчита стойността на продажбите на стоки или услуги на предприятието, с които нарушението е свързано пряко или косвено в даден географски район на територията на ЕИП“.

37 Във връзка с това най-напред следва да се посочи, че от тази разпоредба не следва, че при изчисляването на релевантната стойност на продажбите може да се вземе предвид единствено стойността на продажбите по сделки, които действително са засегнати от неправомерните практики (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 16 юни 2011 г. по дело Putters International/Комисия, T-211/08, Сборник, стр. II-3729, точка 58).

38 В действителност формулировката на параграф 13 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. се отнася до продажбите, осъществени на засегнатия от нарушението релевантен пазар. По аргумент на по-силното основание този параграф не касае единствено случаите, в които Комисията разполага с писмени доказателства за нарушението (вж. в този смисъл Решение по дело Putters International/Комисия, посочено по-горе, точка 59).

39 Това тълкуване е в съответствие с целта на нормите на Съюза относно конкуренцията. Всъщност предложеното от жалбоподателя тълкуване би означавало, че за да определи основния размер на глобите, които следва да се наложат в случаите на картели, Комисията е задължена във всеки конкретен случай да установи кои са отделните продажби, засегнати от картела. Подобно задължение никога не е било налагано от съдилищата на Съюза и от нищо не следва, че Комисията е възнамерявала да си наложи подобно задължение в Насоките за определяне на глобите от 2006 г. (Решение по дело Putters International/Комисия, посочено по-горе, точка 60).

40 Освен това от постоянната съдебна практика следва, че частта от оборота, свързана със стоките, предмет на нарушението, може да даде точни указания за обхвата на дадено нарушение на съответния пазар. По-конкретно оборотът, реализиран от стоките, които са предмет на ограничителна практика, представлява обективен критерий, който дава точна мярка за вредата, нанесена от тази практика на нормалната конкуренция (Решение по дело Putters International/Комисия, посочено по-горе, точка 61; вж. също в този смисъл Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точка 121 и Решение на Общия съд от 11 март 1999 г. по дело British Steel/Комисия, T-151/94, Recueil, стр. II-629, точка 643).

41 В случая следва да се напомни, че в съображение 380 от обжалваното решение Комисията определя категориите продажби, които са описани в точка 18 по-горе.

42 Що се отнася до „преките продажби в ЕИП“, безспорно е, че те отговарят на предвидените изисквания в параграф 13 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., разгледани в светлината на относимата съдебна практика.

43 По отношение на „преките продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ в първата част от първото правно основание жалбоподателят твърди, че те не са пряко или косвено свързани с нарушението, тъй като се отнасят до продажбата на готови изделия, които включват обхванатите от картела LCD, а не до продажбите на самите обхванати от картела LCD.

44 Във връзка с това най-напред следва да се посочи, че макар да е възможно — съгласно бележката под линия към параграф 13 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. — даден случай на косвено свързани с нарушение продажби да се установи, когато цената на изделието, което е обект на хоризонтални споразуменията за определяне на цени, служи като основа за цената на изделия с по-високо или по-ниско качество, то в същата бележка се уточнява, че този случай е споменат в качеството на пример. Поради това е напълно ирелевантно посоченото от жалбоподателя обстоятелство, че в конкретния случай готовите изделия, които включват обхванатите от картела LCD, не са изделия с по-високо или по-ниско качество в сравнение с последните.

45 Що се отнася до другото посочено от жалбоподателя обстоятелство — че обжалваното решение не установило никакво нарушение по отношение на готовите изделия, които включват обхванатите от картела LCD — следва да се посочи, че Комисията е взела предвид не цялата стойност на продажбите на тези готови изделия, а само частта от тази стойност, която е могла да съответства на стойността на обхванатите от картела LCD, включени в готовите изделия, при положение че жалбоподателят е продал последните на установени в ЕИП трети предприятия. Въпреки че очевидно Комисията не е могла да държи сметка за цялата посочена стойност, без предварително да констатира нарушение по отношение на готовите изделия, не би могло да се счита, че подобна констатация е била необходима, за да се вземе под внимание частта от тази стойност, съставена от стойността на обхванатите от картела LCD, включени в готовите изделия.

46 Освен това, ако Комисията не бе използвала понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, тя нямаше да може да вземе предвид при изчисляването на глобата значителна част от продажбите на обхванатите от картела LCD, осъществени от участниците в картела, които са свързани с вертикално интегрирани предприятия, въпреки че тези продажби са нарушили конкуренцията в ЕИП.

47 Така, съгласно припомнената в точки 37—40 по-горе съдебна практика, Комисията е трябвало да вземе предвид обхвата на нарушението на съответния пазар, като за целта е могла да използва осъществения от жалбоподателя оборот по отношение на обхванатите от картела LCD в качеството на обективен елемент, който дава точна представа за вредното въздействие на участието му в картела върху обичайната конкуренция, при положение че този оборот е следствие от свързани с ЕИП продажби. Подобна свързаност обаче е налице, когато обхванати от картела LCD са прехвърлени от жалбоподателя на неговите дъщерни дружества, независимо от мястото им на установяване, които ги включват в готови изделия, продавани в ЕИП на трети лица.

48 В случая изборът на Комисията да вземе предвид „преките продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, е дотолкова повече обоснован, че видно от доказателствата в обжалваното решение (вж. по-специално съображение 394 от обжалваното решение) — неоспорени от жалбоподателя — продажбите на обхванатите от картела LCD, които са били вътрешни за предприятията в картела, са били осъществявани по цени, повлияни от последния.

49 Освен това, видно по-конкретно от съображения 92 и 93 от обжалваното решение, участниците в картела са знаели, че цените на обхванатите от картела LCD засягат цените на готовите изделия, в които те са включени.

50 Накрая, що се отнася до довода на жалбоподателя, съгласно който Решение на Общия съд от 10 септември 2008 г. по дело ОАО „Кирово-Чепецкий химический комбинат“/Съвет (T-348/05, непубликувано в Сборника, точка 62) не допускало каквото и да е приравняване между продажбите на готови изделия, включващи определен компонент, и продажбите на тези компоненти като такива, следва да се посочи, че контекстът и целта, във връзка с които Комисията е взела предвид обхванатите от картела LCD, които са били включени в готови изделия, не може да се приравни на контекстът и целта, които характеризират делото, по което е постановено посоченото решение.

51 Всъщност в производството, по което е постановено посоченото по-горе Решение по дело ОАО „Кирово-Чепецкий химический комбинат“/Съвет (точки 54, 55, 57 и 58), след като въз основа на антидъмпингово разследване относно някои стоки, сред които е амониевият нитрат, Съветът на Европейския съюз приема по отношение на тях антидъмпингови мерки, той разширява обхвата на тези мерки спрямо други стоки, без да образува нови разследвания, с довода, че другите стоки са подобни на разглежданите в посоченото разследване, по-специално с оглед на съдържанието на амониев нитрат.

52 Във връзка с това Общият съд констатира незаконосъобразността на това разширяване, посочвайки следното:

„62. […] Компонентът на дадено готово изделие може действително да бъде обект на антидъмпингови мерки, но в такъв случай той трябва да се счита, че представлява изделие[, което] само по себе си [е предмет на дъмпинг]. Когато този компонент се разглежда не сам по себе си, а като елемент от друго изделие, то другото изделие с всички негови компоненти представлява конкретно изделие и затова антидъмпинговото разследване трябва да се насочи към него, независимо от посочените компоненти. Антидъмпингови мерки могат да се наложат само на изделия, които са били предмет на антидъмпингово разследване, след като е установено, че съответните изделия са били изнесени в Общността на по-ниска цена от цената на „сходни продукти“ по смисъла на член 1 от Регламент[(ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223)]. Следователно, ако се установи, че визираните в оспорения регламент нови видове стоки се различават от съответната стока по смисъла на първоначалните регламенти, не е възможно спрямо тях бъде приложена антидъпмингова мярка без предварително да се направи разследване, за да се установи дали тези стоки също са предмет на дъмпинг на общностния пазар“.

53 Нищо подобно не е налице в настоящото дело, тъй като в случая Комисията не е използвала направеното от нея разследване относно обхванатите от картела LCD, за да констатира нарушение спрямо готовите изделия, в които са включени тези LCD. Без ни най-малко да приравнява обхванатите от картела LCD на готовите изделия, от които те са били част, Комисията се е ограничила да констатира единствено с оглед на изчисляването на глобата, че по отношение на вертикално интегрираните предприятия — каквото е това на жалбоподателя — мястото на продажба на готовите изделия е съвпадало с мястото на продажба на трето лице на компонента, предмет на картела, което не е било свързано с предприятието — производител на компонента.

54 От всичко гореизложено следва, че първата част от настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По втората част, отнасяща се до несъответствията, за които се твърди, че са присъщи на понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“

55 Втората част на първото правно основание съдържа две оплаквания по отношение на понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, което довело Комисията, от една страна, до надхвърляне на границите на нейната териториална компетентност и от друга страна, до налагането на жалбоподателя на неблагоприятно и дискриминационно третиране в сравнение с други участници от същия картел.

Относно териториалната компетентност на Комисията

56 Жалбоподателят твърди, че отчитайки „преките продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, Комисията изкуствено преместила мястото на действителното осъществяване на тези продажби, с което нарушила границите на своята териториална компетентност.

57 Най-напред следва да се напомнят установените от съдебната практика принципи относно териториалната компетентност на Комисията да установява нарушения на правото на конкуренцията.

58 В това отношение Съдът е приел, че когато установени извън ЕИП предприятия, произвеждащи изделия, които се продават на трети лица в ЕИП, се споразумяват за цените, предлагани на техните установени в ЕИП клиенти, и когато осъществяват това споразумение чрез продажби на действително съгласувани цени, те участват в съгласувана практика, имаща за цел и последица ограничаването на конкуренцията на вътрешния пазар по смисъла на член 101 ДФЕС, която практика Комисията разполага с териториална компетентност да преследва (вж. в този смисъл Решение на Съда от 27 септември 1988 г. по дело Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 и 125/85-129/85, Recueil, стр. 5193, наричано по-нататък „Решение по дело Целулоза I“, точки 13 и 14).

59 Съдебната практика уточнява още, че нарушението на член 101 ДФЕС предполага два елемента на поведение — образуването на картел и неговото осъществяване. Да се постави приложимостта на установените от правото на конкуренцията забрани в зависимост от мястото на образуване на картела, би означавало очевидно да се предостави на предприятията лесен способ за избягване на тези забрани. От значение следователно е мястото на осъществяване на картела. Освен това, за да се определи дали това място е в ЕИП, без значение е обстоятелството дали участниците в картела са използвали установени в ЕИП дъщерни дружества, представители, помощник-представители или клонове, за да се свържат с установените там купувачи (вж. в този смисъл Решение по дело Целулоза I, точки 16 и 17).

60 Ако е изпълнено условието, свързано с осъществяването на картела, компетентността на Комисията да приложи правилата на конкуренцията на Съюза спрямо подобно поведение, се упражнява в рамките на всеобщо признатия в международното публично право принцип на териториалност (Решение по дело Целулоза I, точка 18).

61 Съдебната практика, основана на Решение по дело Целулоза I, е потвърдена в Решение на Общия съд от 25 март 1999 г. по дело Gencor/Комисия (T-102/96, Recueil, стр. II-753), което се отнася до решение за концентрация по смисъла на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 г. относно контрола върху операциите за концентрации между предприятия (ОВ L 257, 1990 г., стр. 13), заменен от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 г. относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201).

62 По този повод Общият съд всъщност посочва, че когато може да се предвиди, че концентрацията ще има съществени и непосредствени последици в Съюза, прилагането на нормите от правото на Съюза относно контрола върху концентрациите е обосновано от гледна точка на международното публично право (Решение по дело Gencor/Комисия, посочено по-горе, точка 90).

63 Въпреки това, в точка 87 от посоченото по-горе Решение по дело Gencor/Комисия, Общият съд по същество подчертава, че критерият за осъществяването на картелно споразумение — в качеството му на критерий за привързване на това споразумение с територията на Съюза — е изпълнен със самата продажба в Съюза на обхванатото от картела изделие, независимо къде се намират източниците на снабдяване и производствените мощности. Така Общият съд отхвърля довода, който жалбоподателят по делото, по което е постановено това решение, се е опитал да извлече от обстоятелството, че разглежданата в дадения случай концентрация не е нито възникнала, нито осъществена на територията на Съюза, а в Южна Африка, поради което не били налице определените в Решение по дело Целулоза I (Решение по дело Gencor/Комисия, посочено по-горе, точки 56, 61 и 87) условия за териториална компетентност.

64 От това следва, че изложените от Общия съд доводи в посоченото по-горе Решение по дело Gencor/Комисия не оспорват съдебната практика, основана на Решение по дело Целулоза I.

65 Следователно в случая е достатъчно вниманието да се съсредоточи върху въпроса дали Комисията е могла да използва категорията „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, без по този начин да наруши посочените в Решение по дело Целулоза I принципи.

66 Във връзка с това трябва да се посочи, първо, че когато картел от световен мащаб има антиконкурентна цел, той се осъществява на вътрешния пазар по смисъла на Решение по дело Целулоза I със самия факт на продажба на този пазар на обхванатите от картела изделия.

67 Действително, следва да се посочи, че осъществяването на даден картел не предполага непременно той да породи реални последици (Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, T-30/05, непубликувано в Сборника, точка 110; вж. в този смисъл също Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точки 116 и 117). Всъщност въпросът дали картелът е имал конкретни последици върху определяните от участниците цени, е от значение само при определянето на значимостта на картела с оглед на изчисляването на глобата, при положение че Комисията реши да се позове на този критерий (вж. в този смисъл Решение на Съда от 4 юни 2009 г. по дело T-Mobile Netherlands и др., C-8/08, Сборник, стр. I-4529, точка 31), който е сред критериите, които в този контекст тя може да вземе предвид. В настоящото дело обаче случаят не е такъв (вж. съображение 416 от обжалваното решение).

68 Също така без значение е, че участниците в картела не са се придържали винаги към приетите решения по отношение на цените. Всъщност дори само примерното определяне на цена засяга действието на конкуренцията, поради обстоятелството че дава възможност на всички участници в картела да предвидят с разумна степен на сигурност каква ще бъде следваната от конкурентите им ценова политика. По-общо казано, такива картели водят до пряка намеса в основните параметри на конкуренцията на разглеждания пазар. Всъщност, като изразяват обща воля да прилагат определено равнище за цените на своите изделия, съответните производители вече не определят самостоятелно своята политика на пазара, като по този начин накърняват концепцията, присъща на разпоредбите от Договора относно конкуренцията (вж. Решение на Общия съд от 9 юли 2003 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, T-224/00, Recueil, стр. II-2597, точка 120 и цитираната съдебна практика).

69 Второ, следва да се посочи, че разбирането за осъществяване на картел по смисъла на Решение по дело Целулоза I се основава по същество на понятието за предприятие в правото на конкуренцията съгласно посочената в точка 6 по-горе съдебна практика (вж. също в този смисъл Решение на Съда от 12 юли 1984 г. по дело Hydrotherm Gerätebau, 170/83, Recueil, стр. 2999, точка 11 и Решение на Съда от 29 март 2011 г. по дело ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др., C-201/09 P и C-216/09 P, Сборник, стр. I-2239, точка 95), голямата роля на която при определяне на границите на териториалната компетентност на Комисията за прилагане на посоченото право трябва да бъде призната.

70 В частност, ако предприятието, от което жалбоподателят е част, е участвало в замислен извън ЕИП картел, Комисията трябва да може да проследи какво е отражението от поведението на това предприятие върху конкуренцията на вътрешния пазар, и да му наложи глоба, пропорционална на оказаната от този картел вреда върху конкуренцията на този пазар. За целта, когато създадените от жалбоподателя и обхванати от картела LCD са били включени в готови изделия от дружества, които, както и жалбоподателят, са част от същото предприятие, при което предприятието е продало готовите изделия в ЕИП, следва да се приеме, че картелът е засегнал осъществените до момента на тази продажба сделки.

71 В този контекст не е определящо дали вътрешните за това предприятие продажби са осъществени на завишени поради картела цени. Всъщност в случай на утвърдителен отговор вредното въздействие от картела ще се отрази в тези повишения. При отрицателен отговор вредното въздействие ще се състои в конкурентното предимство, от което участващото в картела предприятие се ползва в сравнение с останалите предприятия, произвеждащи готовите изделия, които включват обхванатите от картела LCD, но които закупуват тези LCD на по-ниска, независеща от обичайните условия на пазара цена. Във връзка с това съгласно съдебната практика невземането предвид на стойността на вътрешните за дадено предприятие доставки би означавало по необходимост да се даде неоснователно предимство на вертикално интегрираните предприятия, щом полученият чрез картела приход би могъл при подобна ситуация да не се вземе предвид, така че съответното предприятие да избегне санкция, която е пропорционална на неговата значимост на пазара на изделията, предмет на нарушението (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Europa Carton/Комисия, T-304/94, Recueil, стр. II-869, точки 127 и 128).

72 Жалбоподателят не оспорва тази съдебна практика, но отбелязва, че ако тя просто се приложи към конкретния случай, ще се даде възможност Комисията да постигне целта да не бъдат благоприятствани вертикално интегрираните предприятия. Така, за разлика от твърдението на Комисията в обжалваното решение, нямало да е необходимо за тази цел да се прибягва до понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“. Според жалбоподателя Комисията не може да се позовава на посоченото по-горе Решение по дело Europa Carton/Комисия, за да вземе предвид стойността на обхванатите от картела LCD, които са включени извън ЕИП в готови изделия, продавани в ЕИП. Трябвало да се изключи всяко приравняване между продажбата на готово изделие и продажбата на обхванат от картела LCD. От друга страна, вътрешните за дадено вертикално интегрирано предприятие продажби трябвало да се приравнят на продажбите на трети лица и по този начин да бъдат отчетени, ако са били осъществени в ЕИП.

73 Както отбелязва Комисията, следва да се приеме, че съдебната практика, основана на посоченото по-горе Решение по дело Europa Carton/Комисия, изобщо не може да се тълкува в смисъл, че териториалната компетентност на Комисията не е налице, когато изделията, които са предмет на картел, преди да достигнат до вътрешния пазар, са били включени най-напред в сделка между две установени извън ЕИП дружества, свързани с участващото в картела предприятие.

74 В дадения случай участниците в картела, които като жалбоподателя са били вертикално интегрирани предприятия, са включвали на територията на ЕИП обхванатите от картела LCD в готови изделия, продавани в ЕИП. Поради това разгледаният от Комисията случай не е предполагал по отношение на него просто да бъде приложена съдебната практика, основана на посоченото по-горе Решение по дело Europa Carton/Комисия. Следователно Комисията е имала право да пригоди дадените от тази съдебна практика насоки спрямо обстоятелствата в случая, за да постигне предвидената от същата съдебна практика цел да не бъдат благоприятствани вертикално интегрираните предприятия, участвали в картел.

75 Въз основа на посоченото трябва да се заключи, че отчитайки „преките продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, Комисията не е разширила неправомерно своята териториална компетентност за преследване на нарушенията на предвидените в Договорите правила на конкуренцията.

Относно твърдението за дискриминация, произтичаща от понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“

76 Жалбоподателят твърди, че неправомерният характер на понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ се доказвал от обстоятелството, че прилагането му довело до неблагоприятно и дискриминационно спрямо него третиране в сравнение с други участници в същия картел.

– Предварителни бележки

77 Следва да се припомни, че принципът на равно третиране представлява общ принцип на правото на Съюза, предвиден в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

78 Според постоянната съдебна практика посоченият принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. Решение на Съда от 14 септември 2010 г. по дело Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия и др., C-550/07 P, Сборник, стр. I-8301, точка 55 и цитираната съдебна практика).

79 Що се отнася до определянето на размера на глобата, този принцип не допуска чрез прилагането на различни методи за изчисляване Комисията да прилага дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, противоречаща на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. Решение на Съда от 19 юли 2012 г. по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., C-628/10 P и C-14/11 P, точка 58 и цитираната съдебна практика).

80 В случая следва да се посочи, че Комисията е изчислила глобата, която да наложи на всеки от участниците в картела, въз основа на същите три категории продажби, припомнени в точка 18 по-горе. Обстоятелството, че категорията на „преките продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ е била приложима само към някои от тези участници, не представлява дискриминация, щом Комисията е преценила приложимостта на тази категория спрямо всеки от участниците въз основа на същите обективни критерии. По подобен начин обстоятелството, че невземането под внимание на „непреките продажби“ е могло да бъде от полза за някои от участниците в по-голяма степен, отколкото за жалбоподателя, също не представлява само по себе си дискриминация (вж. в този смисъл Решение по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., посочено по-горе, точки 135 и 138 и заключението на генералния адвокат Kokott по същото дело, точка 87).

– По твърдението за дискриминация в сравнение с отношението към Samsung

81 Жалбоподателят твърди, че Комисията е проявила по-неблагоприятно отношение спрямо него отколкото спрямо Samsung, въпреки че двете предприятия се намирали в предполагаемо сравнимо положение. Във връзка с това жалбоподателят посочва, че доставките на обхванатите от картела LCD, направени от Samsung на собствените му, установени в ЕИП дъщерни дружества, които са ги включили в готови изделия, са били осчетоводени като „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ едва когато готовите изделия били продадени в ЕИП. От друга страна, всички обхванати от картела LCD, които били продадени от жалбоподателя на същите европейски дъщерни дружества на Samsung, били взети предвид в качеството на „преки продажби в ЕИП“, включително когато готовите изделия били продадени от тези дъщерни дружества извън ЕИП. Предвид тези обстоятелства жалбоподателят подчертава, че при продажба от негова страна на Samsung на обхванати от картела LCD последните не напускат членовете на картела и поради това не представляват търгуване на пазара.

82 Най-напред следва да се посочи, че Комисията е приложила едни и същи критерии спрямо Samsung и спрямо жалбоподателя. Всъщност, от една страна, продажбите на обхванатите от картела LCD, осъществени от жалбоподателя или от Samsung на установени в ЕИП независими трети лица, са били включени в „преките продажби в ЕИП“. От друга страна, първоначалното прехвърляне от страна на жалбоподателя или на Samsung на обхванатите от картела LCD на други дружества, отнасящи се до същото предприятие, които са ги включвали в продавани на независими трети лица готови изделия, е било взето предвид в качеството на „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, когато тези продажби на трети лица са били осъществени в ЕИП.

83 По-нататък трябва да се посочи, че Комисията напълно основателно е включила осъществените от жалбоподателя продажби в полза на европейските дъщерни дружества на Samsung в категорията „преки продажби в ЕИП“, тъй като обхванатите от картела LCD са били продадени на установени в ЕИП клиенти, което явно е нарушило конкуренцията във вътрешния пазар. Значимостта на вредата трябва да се прецени въз основа на оборота, който жалбоподателят по-конкретно е реализирал с тези продажби, в съответствие с припомнената в точка 37 по-горе съдебна практика.

84 Не следва да се подкрепя доводът на жалбоподателя, че Комисията не трябвало да взема предвид продажбите, извършени само между участниците в картела. Всъщност, щом дадено изделие, обект на картел, се продава на вътрешния пазар, конкуренцията в рамките на този пазар се нарушава и Комисията трябва да вземе предвид това при изчисляването на глобата, която налага на предприятието, получило приход от тази продажба. Във връзка с това следва да се подчертае, че подобно на другите свързани с конкуренцията норми на Договорите, член 101 ДФЕС цели да защити не само интересите на конкурентите или на потребителите, но и структурата на пазара и по този начин самата конкуренция (Решение на Съда по дело T-Mobile Netherlands и др., посочено по-горе, точка 38 и Решение на Съда от 6 октомври 2009 г. по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия и др., C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P, Сборник, стр. I-9291, точка 63). В случая нарушаването на конкуренцията е възникнало във вътрешния пазар с осъществяването на продажбата между жалбоподателя и Samsung.

85 Освен това, макар наистина някои от обхванатите от картела LCD, които европейските дъщерни дружества на Samsung са закупили от жалбоподателя, да са могли да бъдат включени в продавани извън ЕИП готови изделия, то това обстоятелство не поставя под съмнение факта, че действително в ЕИП е била осъществена продажба между две различни предприятия, когато LCD на жалбоподателя са били закупени от европейските дъщерни дружества на Samsung. Поради това Комисията е могла да приеме, че става дума за продажби, които засягат конкуренцията във вътрешния пазар.

86 Що се отнася до факта, че по отношение на Samsung Комисията е взела предвид само продажбите на обхванатите от картела LCD, които са били включени от европейските дъщерни дружества на Samsung в продавани в ЕИП готови изделия, следва да се посочи, че първата продажба на тези обхванати от картела LCD на предприятие, трето лице, е била осъществена при продажбата на готовото изделие. Поради това, за да може да вземе предвид само свързаните с ЕИП продажби, Комисията е имала основание и дори е била длъжна да разгледа само продажбите на обхванатите от картела LCD, включени в продавани в ЕИП готови изделия.

87 По отношение на довода на жалбоподателя, че въвеждането на разграничение с оглед на предназначението на готовото изделие противоречало на съдебната практика, основана на Решение на Съда от 6 март 1974 г. по дело Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия (6/73 и 7/73, Recueil, стр. 223, точка 33), следва да се посочи, че въпросът, възникнал в производството, по което е постановено посоченото решение, е различен от този, който се явява в настоящия случай. Действително, трябвало е да се установи дали предвидената в член 102 ДФЕС забрана за злоупотреба с господстващо положение е приложима, когато разполагащият с такова положение субект, който е установен на вътрешния пазар, чрез злоупотребата с него цели да отстрани също установен на този пазар конкурент. По отношение именно на този случай Съдът е приел, че е без значение дали разглежданото поведение се отнася до експортната дейност на този конкурент, или до осъществяваната от него дейност на вътрешния пазар. Съдът е подчертал, че самото отстраняване на конкурента се отразява върху структурата на конкуренцията във вътрешния пазар (Решение по дело Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, посочено по-горе, точка 33). Напротив, в настоящия случай Комисията е могла основателно да определи категорията на „преките продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, ограничавайки я само до продажбите на обхванатите от картела LCD, които са включвани в продадените в ЕИП готови изделия. Всъщност, ако тази първа продажба на дадено трето лице на обхванатите от картела изделия не бе осъществена в ЕИП, връзката между вътрешния пазар и нарушението би била твърде слаба.

88 Накрая, въпреки, че е възможно LCD, които са включени в другите готови изделия, продавани от Samsung на установени извън ЕИП трети лица, да са могли впоследствие да влязат в ЕИП и по този начин да нарушат конкуренцията на това пространство, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика Комисията разполага с право на широка преценка по отношение на методиката за изчисляване на глобите. Тази методика, описана в Насоките за определяне на глобите от 2006 г., съдържа различни елементи на гъвкавост, позволяващи на Комисията да упражни своето право на преценка в съответствие с разпоредбите на Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) (вж. в този смисъл Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Papierfabrik August Koehler и др./Комисия, C-322/07 P, C-327/07 P и C-338/07 P, Сборник, стр. I-7191, точка 112 и Решение на Съда от 14 октомври 2010 г. по дело Deutsche Telekom/Комисия, C-280/08 P, Сборник, стр. I-9555, точка 271). Освен това Комисията не е задължена да установи и да санкционира всяко антиконкурентно поведение (Решение на Общия съд от 15 юни 2005 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, непубликувано в Recueil, точка 369). Също така, тъй като Комисията е приложила по отношение на всички вертикално интегрирани предприятия понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, което не се отнася до продажбите на обхванатите от картела LCD, включени в продавани извън ЕИП готови изделия, то независимо от мястото на продажба на тези изделия не е било допуснато никакво необосновано неравно третиране.

– По твърдението за дискриминация в сравнение с други двама адресати на обжалваното решение

89 Жалбоподателят твърди, че е дискриминиран в сравнение с други двама участници в картела, а именно LGD и тайванското дружество AU Optronics Corp. (наричано по-нататък „AUO“), които били част от групи със степен на вертикална интегрираност, сравнима с тази на жалбоподателя. Всъщност според него, тъй като Комисията е приложила по отношение на тези участници само понятието „преки продажби в ЕИП“, насочените към свързани дружества техни продажби на обхванатите от картела LCD били взети предвид само когато купувачът се намирал в ЕИП. От друга страна, чрез използването на понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ вътрешните продажби на жалбоподателя били отчетени дори когато били насочени към установени извън ЕИП дъщерни дружества, при условие че продадените от тези дъщерни дружества готови изделия с използването на обхванатите от картела LCD са били продадени в ЕИП. Дискриминационният характер на направеното от Комисията разграничение бил още по-очевиден предвид съображения 394 и 396 от обжалваното решение, доколкото тя използвала по същество същите доказателства, за да докаже влиянието на картела, от една страна, върху осъществените от жалбоподателя продажби в полза на неговите дъщерни дружества и от друга страна, върху осъществените от LGD и AUO продажби в полза на дружествата, с които всяко от тях е било свързано.

90 На първо място, следва да се посочи, че в обжалваното решение Комисията не приема, че LGD представлявало единно предприятие по смисъла на съдебната практика, припомнена в точки 6 и 69 по-горе, заедно с корейското дружество LG Electronics, Inc. (наричано по-нататък „LGE“) и заедно с нидерландското дружество Koninklijke Philips Electronics NV (наричано по-нататък „Philips“). Също така Комисията не е приложила това понятие спрямо AUO и спрямо тайванското дружество BenQ Corp. (наричано по-нататък „BenQ“). Поради това продажбите от страна на LGD в полза на LGE и на Philips и тези от страна на AUO в полза на BenQ са били възприети като „преки продажби в ЕИП“, а не като „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“. Различното третиране по отношение на продажбите на жалбоподателя е оправдано от обстоятелството, че той е прехвърлил обхванатите от картела LCD най-напред в рамките на същото предприятие в полза на установени извън ЕИП дружества, които впоследствие са включили тези LCD в готови изделия, продадени от същото това предприятие на установени в ЕИП трети лица. Тази обективна разлика обосновава включването на осъществените от жалбоподателя продажби в различна категория от тази, която е приложима към осъществените от LGD продажби в полза на LGE и на Philips.

91 На второ място, доколкото резюмираното в точка 89 по-горе оплакване на жалбоподателя може да се тълкува като упрек към Комисията, че тя не приела съществуването на единно предприятие между LGD, LGE и Philips, както и между AUO и BenQ, то най-напред следва да се напомни, че съгласно съдебната практика оплакване, което се отнася до правно основание за отмяна, е недопустимо поради липса на правен интерес, когато, дори да се предположи, че е основателно, отмяната на обжалвания акт въз основа на това правно основание не би била от естество да удовлетвори жалбоподателя (Решение на Съда от 9 юни 2011 г. по дело Evropaïki Dynamiki/ВСЕ, C-401/09 P, Сборник, стр. I-4911, точка 49; вж. също в този смисъл Решение на Съда от 15 март 1973 г. по дело Marcato/Комисия, 37/72, Recueil, стр. 361, точки 2—8 и Решение на Съда от 21 септември 2000 г. по дело EFMA/Съвет, C-46/98 P, Recueil, стр. I-7079, точка 38).

92 В случая оплакването на жалбоподателя е недопустимо, поради това че дори да се предположи, че неправилно Комисията не е възприела LGD, LGE и Philips, както и AUO и BenQ, като образуващи единно предприятие, това обстоятелство по никакъв начин не би могло да бъде от полза за него. В действителност, противно на твърдението му, тези предполагаеми грешки на Комисията, дори да бяха действителни, не биха доказали, че понятието „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“ също е погрешно, щом определението на това понятие не зависи от случаите на неговата приложимост. По този начин, ако Комисията бе приела, че

групите на посочените дружества образуват единни предприятия, тя щеше всъщност да бъде задължена да изключи възможността прехвърлянията на обхванатите от картела LCD в рамките на същото предприятие да се отчетат като „преки продажби в ЕИП“. От друга страна, Комисията щеше да провери кои от тези продажби отговарят на условията, за да се считат за „преки продажби в ЕИП посредством преработени изделия“, които условия щяха да бъдат същите като тези, които са приложени към включените в тази категория продажби на жалбоподателя.

93 При всички случаи, ако се приеме, че резюмираното в точка 89 по-горе оплакване на жалбоподателя е допустимо, следва да се припомни, че от една страна, съгласно съдебната практика спазването на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, което предполага никой да не се позовава в своя полза на допуснато спрямо другиго закононарушение; от друга страна, когато с поведението си определено предприятие е нарушило член 101, параграф 1 ДФЕС, то не може да се освободи от санкция, с мотива че на други икономически оператори не е наложена глоба, дори когато, както е в случая, положението на последните не е предмет на производство пред съд на Съюза (вж. Решение на Общия съд от 16 ноември 2006 г. по дело Peróxidos Orgánicos/Комисия, T-120/04, Recueil, стр. II-4441, точка 77 и цитираната съдебна практика).

94 Поради същите причини жалбоподателят не би могъл да извлече полза от евентуално допуснати от Комисията грешки във връзка с наличието на единно предприятие между LGD, LGE и Philips и между AUO и BenQ.

95 Що се отнася до посоченото от жалбоподателя обстоятелство, че в изложението на възраженията Комисията приела съществуването на единно предприятие между LGD, LGE и Philips, следва да се напомни, че съгласно съдебната практика присъщи на изложението на възраженията характеристики са неговият неокончателен характер и възможността той да бъде изменен от Комисията при последваща преценка въз основа на представените ѝ в отговор от страните бележки и на други фактически констатации. Всъщност Комисията трябва да вземе предвид фактите и доказателствата, с които разполага вследствие на цялата административна процедура, за да се откаже от неоснователните възражения или за да преформулира и допълни както от фактическа, така и от правна страна своите доводи в подкрепа на възраженията, които тя продължава да поддържа. По този начин изложението на възраженията изобщо не пречи на Комисията да измени своето становище в полза на съответните предприятия (вж. Решение на Съда от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Сборник, стр. I-4951, точка 63 и цитираната съдебна практика).

96 Следователно Комисията не е длъжна да се придържа към извършената в този документ преценка на фактите или на правото. Напротив, тя трябва да мотивира своето окончателно решение със завършени преценки, които се основат на цялостните резултати от проведеното от нея разследване, както те се установяват към момента на приключване на административното производство. Освен това Комисията не е длъжна да обяснява евентуалните различия между нейни окончателни и неокончателни преценки, съдържащите се в изложението на възраженията (вж. Решение по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, посочено по-горе, точки 64 и 65 и цитираната съдебна практика).

97 Поради това Комисията не е длъжна да обяснява в обжалваното решение причините, поради които в крайна сметка е преценила, че LGD не образува заедно LGE и с Philips единно предприятие.

98 Накрая, следва да се отхвърли като несъстоятелен доводът на жалбоподателя, че няма разлика по същество между следваната от Комисията логика и посочените от нея доказателства както за продажбите на обхванатите от картела LCD, които са вътрешни за предприятията, така и за продажбите, осъществени в полза на предприятия, свързани чрез особена връзка с участниците в картела. Всъщност този факт не засяга обстоятелството, че наличието или липсата на единно

предприятие по смисъла на припомнената в точки 6 и 69 по-горе съдебна практика е достатъчно, за да обоснове приемането от Комисията предвид глобата на различна квалификация на осъществените в един или друг случай продажби.

99 Въз основа на изложените съображения следва да се отхвърли и втората част от първото правно основание, а следователно и самото то като цяло.

2. *По второто правно основание, изведено от обстоятелството, че Комисията нарушила член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, като е приела, че нарушението се отнася и до LCD-TV*

100 С настоящото правно основание жалбоподателят оспорва по същество, от една страна, че свързаното както с LCD-TV, така и с LCD-TI негово антиконкурентно поведение може да доведе до едно и също продължавано нарушение. От друга страна, той упреква Комисията за невземането под внимание на обстоятелството, че корейските участници в установения с обжалваното решение картел се съгласували по отношение на LCD-TV с японските доставчици на тези изделия.

Предварителни бележки

101 Най-напред следва да се припомни, че понятието за едно и също нарушение се отнася до положение, при което няколко предприятия са участвали в нарушение, което съставлява продължаващо поведение и преследва единствената икономическа цел да наруши конкуренцията, или самостоятелни нарушения, свързани помежду си от еднаква цел (една и съща цел на съвкупността от елементите) и едни и същи субекти (едни и същи предприятия, съзнателно участващи в постигането на общата цел) (вж. Решение на Общия съд от 28 април 2010 г. по дело Amann & Söhne и Cousin Filterie/Комисия, T-446/05, Сборник, стр. II-1255, точка 89 и цитираната съдебна практика).

102 По-нататък следва да се отбележи, че нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС може да бъде резултат не само от изолирано действие, но и от поредица действия или пък от продължаващо поведение. Това тълкуване не би могло да бъде оспорено с довода, че един или няколко елемента от тази поредица действия или от това продължаващо поведение биха могли да съставляват сами по себе си и взети поотделно нарушение на посочената разпоредба. Когато различните действия се вписват в общ план, тъй като имат еднаква цел да нарушат конкуренцията в рамките на единния пазар, Комисията е в правото си да счита, че отговорността за тези действия е в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (вж. Решение по дело Amann & Söhne и Cousin Filterie/Комисия, посочено по-горе, точка 90 и цитираната съдебна практика).

103 Необходимо е също да се уточни, че определената в цялостния план единна цел, която характеризира дадено едно и също продължавано нарушение, не би могла да се определи чрез общото позоваване на нарушаване на конкуренцията на засегнатия от нарушението пазар, тъй като в качеството на предмет или последица накърняването на конкуренцията представлява неразделен елемент от всяко поведение, попадащо в приложното поле на член 101, параграф 1 ДФЕС. Такова определение на понятието за единна цел би рискувало да лиши понятието за едно и също продължавано нарушение от част от неговия смисъл, доколкото то би довело до това няколко забранени с член 101, параграф 1 ДФЕС вида поведение, засягащи даден икономически сектор, системно да бъдат квалифицирани като елементи от фактическия състав на едно и също нарушение. Така, за да бъдат квалифицирани различни деяния като едно и също продължавано нарушение, следва да се провери дали между тях има връзка на взаимно допълване, в смисъл че всяко от тях е предназначено да противостои на една или повече последици от нормалното развитие на конкуренцията, и дали посредством взаимодействие те

допринасят за осъществяването на всички антиконкурентни последици, желани от техните автори в рамките на цялостен план, насочен към постигане на единна цел. В това отношение следва да се държи сметка за всяко обстоятелство, с което може да се установи или да се оспори споменатата връзка, какъвто е периодът на прилагане, съдържанието (включително използваните методи) и съответно целта на различните разглеждани действия (вж. Решение по дело Amann & Söhne и Cousin Filterie/Комисия, посочено по-горе, точка 92 и цитираната съдебна практика).

104 Доводите на жалбоподателя трябва да се разгледат в светлината на тези принципи, след като бъдат припомнени относимите към случая констатации на Комисията в обжалваното решение.

Констатациите в обжалваното решение

105 Най-напред следва да се посочи, че нарушението, в което Комисията упреква адресатите на обжалваното решение, се състои в тяхното участие, от една страна, в срещите „Кристал“, по време на които те определяли минимални цени за обхванатите от картела LCD, обсъждали очакванията си за цените, предвид избягване на тяхното понижаване, съгласували провежданото от тях повишаване на цени, както и своите равнища на производство и от друга страна, участвали в двустранни срещи, свързани с обсъжданите по време на срещите „Кристал“ въпроси (вж. точка 15 по-горе).

106 По-конкретно, в обжалваното решение Комисията приема, първо, че участниците в картела са се обвързали в единен, сложен и продължаван картел за LCD-TI и LCD-TV, състоящ се от поредица съществували през целия период на нарушение свързани и взаимнозависими действия, с цел повишаването и поддържането на цените на LCD на световно равнище и на равнището на ЕИП (съображение 283).

107 Второ, съгласно обжалваното решение определянето на цените, постигано чрез повишаване на цени, чрез фиксиране на минимални и максимални цени, чрез определяне на минимални или целеви цени и чрез приемането на обща позиция и бъдеща стратегия относно формиращите цените параметри, каквито са производството, мощностите, транспортирането, както и търсенето, придружени от система за надзор за гарантиране спазването на договорените задължения, са все обстоятелства, които са част от общ план, чиято обща цел била да се контролират цените на продажбите по света както на LCD-TI, така и на LCD-TV, включително на тези, които се осъществяват в ЕИП (съображение 284).

108 Трето, Комисията посочва, че характеристиките на нарушението, насоките на неговото действие и организацията му следват един и същи модел през целия период на нарушение. Съгласно обжалваното решение, макар действително начинът на действие по съглашението да се променял с течение на времето, това следвало да се счита за нормално по отношение на дългосрочен картел, участниците в който се приспособявали към промените в обстоятелствата по-специално за да не бъдат разкрити. Така в обжалваното решение се посочва, че дори присъствието на проведените от м. май 2005 г. нататък срещи на картела на секретари, а не вече на ръководители, както било преди това, не наложило промяна в естеството на срещите, които продължили да се отнасят до определянето на цени и до контрола на параметри, като например производството на обхванатите от картела LCD (съображение 287).

109 Четвърто, Комисията признава, че проведените през първата година на картела обсъждания били съсредоточени върху LCD-TI, и посочва, че LCD-TV били включени в тези обсъждания още през м. септември 2002 г. Тя отбелязва обаче, че заедно с постепенното включване в производството на LCD-TV на другите участници в картела, те започнали да споделят с останалите информацията, с която разполагали за тези изделия. Във връзка с това Комисията подчертава, от една страна, че оттогава LCD-TV систематически станали обект на обсъждане по

време на същите срещи, на които били обсъждани LCD-TI, и от друга страна, че участниците били в състояние да преразпределят производствените мощности между различните приложения на обхванатите от картела LCD, за да окажат влияние върху търсенето, а по този начин — и върху цените на тези изделия. Въз основа на това Комисията заключва, че едни и същи предприятия преследвали по отношение на LCD-TV една и съща цел и следвали един и същ оперативен подход в рамките на един и същ общ план, както било в случая с обсъжданията относно LCD-TI, провеждани от 2001 г. (съображения 288 и 289).

Преценка на доводите, с които се оспорват констатациите в обжалваното решение

110 От множество събрани от Комисията документи е видно, че участниците в картела са могли да преразпределят своите производствени мощности между LCD-TI и LCD-TV, за да окажат влияние върху търсенето и по този начин — върху цените на тези изделия.

111 Във връзка с това, на първо място, съображение 154 от обжалваното решение цитира бележките на участник в проведената на 11 юни 2003 г. среща „Кристал“, на която е присъствал жалбоподателят и в която е било прието заявление [*поверително*] със следния текст:

„[… П]ри намаляване на поръчките от сегашните клиенти в секторите на мониторите и на компактните преносими компютри, производствената мощност ще бъде пренасочена, за да се произвеждат вместо това телевизори […]“.

112 На второ място, видно от електронно писмо относно проведена на 9 юли 2003 г. среща „Кристал“, споменато в съображение 155 от обжалваното решение, жалбоподателят е вземал решения за своите приоритети в преразпределянето на своите мощности за производство на LCD между LCD-TV и LCD-TI в зависимост от очаквания марж на печалба. В същото електронно писмо се споменава за пренасочването от страна на [*поверително*] на производствени мощности за LCD-TI към производството на LCD-TV. Освен това съставеният от участник в тази среща протокол посочва възпроизведеното в съображение 156 от обжалваното решение обстоятелство, че за жалбоподателя производството на монитори е начин да се обхванат всички останали на разположение производствени мощности.

113 На трето място, във вътрешно електронно писмо на [*поверително*], отнасящо се до протокола от проведената при жалбоподателя на 5 февруари 2004 г. среща „Кристал“, се посочва, че [*поверително*] е пренасочил своите производствени мощности по-конкретно към LCD-TV.

114 На четвърто място, в съображение 187 от обжалваното решение Комисията се позовава на бележките на участник в проведената на 4 ноември 2004 г. среща „Кристал“, в които се посочват обсъжданията за преразпределяне на производствените мощности между различните приложения на обхванатите от картела LCD, за да се окаже влияние върху търсенето. В частност [*поверително*] е потвърдил „намерението си да започне производството на MEP 17” само ако търсенето на пазара на телевизори [било] ограничено и ако той н[ямал] алтернатива“. Съгласно тези бележки предложението на жалбоподателя на определени LCD-TV вече не било достатъчно след пренасочването на производствените му мощности към други LCD [*поверително*], които били LCD-TI, нещо което жалбоподателят потвърди в отговор на поставен от Общия съд писмен въпрос.

115 На пето място, в съображение 192 от обжалваното решение Комисията цитира бележки, отнасящи се до проведената с участието на жалбоподателя на 7 януари 2005 г. среща „Кристал“, от които става ясно, че друг участник в картела е пренасочил своите мощности за производство на монитори към преносимите компютри и телевизори.

116 На шесто място, в съображение 220 от обжалваното решение Комисията споменава факта, че съгласно доклад на [*поверително*] относно проведената на 4 ноември 2005 г. среща „Кристал“ на нея жалбоподателят е представил своите обеми на продажби и своите производствени мощности. Във връзка с това следва да се уточни посочването в този доклад на обстоятелството, че през м. ноември 2005 г. жалбоподателят е използвал почти 100 % от производствените мощности на някои от производствените си съоръжения за производството на LCD-TV.

117 На седмо място, в съображение 223 от обжалваното решение Комисията посочва документи, отнасящи се до проведената с участието на жалбоподателя на 6 декември 2005 г. среща „Кристал“, в които се указва, че един от участниците в картела пренасочил част от своите производствени мощности към производството на телевизори и преносими компютри.

118 Тези обстоятелства доказват, че участниците в картела, включително жалбоподателят, са могли да пренасочат и в действителност многократно са пренасочвали своите производствени мощности от LCD-TI към LCD-TV и обратно, опитвайки се да запазят цените на едните и на другите изделия на договорените равнища или поне да ограничат тяхното понижаване. Затова тези обстоятелства правят възможен извода, че е имало връзка на взаимно допълване по смисъла на припомнената в точка 103 по-горе съдебна практика между приетите решения и обменената информация по отношение на двете обхванати от картела категории LCD.

119 Що се отнася до направеното от жалбоподателя позоваване на предполагаемо повърхностния и епизодичен характер на обменената информация между участниците в картела по отношение на LCD-TV, следва да се посочи най-напред, че съгласно доказателствата, съдържащи се в обжалваното решение, участниците в срещите на картела многократно са се договаряли да поддържат постоянно равнището на цените на LCD-TV. Видно от съображение 154 от обжалваното решение, при проведената на 11 юни 2003 г. среща „Кристал“ е била обменена информация във връзка по-специално с предвижданата от един от участниците в картела ценова стратегия (price policies) конкретно за LCD-TV. Също така са били разгледани таблици относно тенденциите в цените на различни видове обхванати от картела LCD за месеците май, юни и юли същата година. В една от таблиците се съдържат данни за LCD-TV. По-нататък, в съображение 165 от обжалваното решение Комисията посочва документите, отнасящи се до проведената на 7 ноември 2003 г. среща „Кристал“, от които е видно, че участниците са си поставили за цел да увеличат цените на LCD за преносимите компютри и да задържат ценовото равнище на другите обхванати от картела LCD, изрично посочвайки LCD-TV. В приложение към протокол от тази среща се съдържат таблици с отнасящите се за 2003 г. цени на множество категории обхванати от картела LCD, сред които са LCD-TV. Други примери за това, че обсъжданията по време на срещите на картела са се отнасяли до данни, и по-специално до цените и производствените мощности не само за LCD-TI, но също и за LCD-TV, се установяват в съображения 167, 171, 173, 174, 202 и 214 от обжалваното решение, както и в документите от преписката на Комисията, към които тези съображения препращат.

120 Дори да се предположи, че участниците в картела са обменяли повече или по-чувствителна информация по отношение на LCD-TI, отколкото по отношение на LCD-TV, така или иначе събраните от Комисията доказателства доказват, че цялата тази информация е била обменяна по едно и също време, често посредством едни и същи документи и най-вече при преследване на една и съща цел. Освен това чувствителният и подробен характер на предоставената от жалбоподателя информация е виден от съображение 202 на обжалваното решение, в което Комисията цитира документ, отнасящ се до проведената на 5 май 2005 г. среща „Кристал“, от който става ясно, че поради ограничени от жалбоподателя мощности цената на определена категория LCD-TV е била увеличено през май от 5 на 10 щатски долара (USD), което е повишило цената до 230 USD.

121 Що се отнася до посоченото от жалбоподателя обстоятелство, че според него обсъжданията на LCD-TV извели на преден план една продължаваща тенденция за понижаване на цените на тези изделия, следва да се посочи, че редица документи, на които Комисията се позовава в обжалваното решение, указват на намерението на участниците в картела да поддържат постоянни ценовите равнища за тези LCD и на обстоятелството, че в краткосрочен план не е имало вероятност цените да се понижат (вж. съображения 165, 167, 173 и 207 от обжалваното решение). При всички случаи, дори да се предположи, че обсъжданията в картела често са водели само до решения за понижаване на цените, това координиране на поведението е нарушавало все пак конкуренцията, тъй като понижаването на цените е било осъществявано съгласувано и е могло да бъде по-значително, ако съгласуването не е било налице. Освен това възможността за пренасочване на производствените мощности, която е била предмет на обсъждане в картела, е позволявала на участниците в него да реагират на понижаването на цените на LCD-TV, при това съгласувано, в рамките на общ план.

122 Що се отнася до посоченото също от жалбоподателя обстоятелство, че лицата, изпратени от участниците в картела на срещите, били специализирани в областта на LCD-TI, а не на LCD-TV, следва да се посочи, че ако това може да се тълкува в смисъл, че LCD-TI са били по-значими за съответните предприятия, това не означава все пак, че LCD-TV са били предмет само на повърхностни и епизодични обсъждания. Всъщност, както основателно посочва Комисията, това обстоятелство показва, че обменът на информация за LCD-TV е бил осъществяван с предварителен умисъл, след като присъстващите на срещите лица е трябвало да се подготвят по този въпрос, който не е попадал в тяхната основна сфера на дейност.

123 От изложеното по-горе следва, че обменът на данни относно LCD-TV е бил част от същия общ план, както и обменът на данни относно LCD-TI, и поради това се е отнасял до едно и също продължавано нарушение.

124 Останалите доводи на жалбоподателя не поставят под съмнение извода, че действително става дума за едно и също продължавано нарушение, което се отнася както до LCD-TI, така и до LCD-TV и което Комисията е била в правото си да санкционира с обща глоба.

125 Първо, напълно неотносимо е обстоятелството, че свързаните с LCD-TV данни са започнали да бъдат обсъждани между участниците в картела след първоначална фаза, по време на която картелът е имал отношение само към LCD-TI. Всъщност, след като е доказано, че обменът на информация и приетите по време на срещите на картела решения относно LCD-TV са били част от същия общ план, който е действал и по отношение на LCD-TI, без значение е моментът, в който е настъпило това разширение на обхвата на картела за всеки от участниците. Освен това следва да се подчертае, че за изчисляване на размера на глобата Комисията е взела предвид средната стойност на релевантните продажби на всеки от адресатите на обжалваното решение за целия период на нарушението. Във връзка с тази средна стойност благоприятно по отношение на жалбоподателя е обстоятелството, че в началото на периода на нарушение той не е произвеждал LCD-TV.

126 Освен това фактът, че жалбоподателят не е произвеждал LCD-TV, когато отнасящите се до тях данни са започнали да бъдат обменяни по време на срещите „Кристал“, не засяга по никакъв начин обстоятелството, че когато е разширил дейностите си, включвайки LCD-TV, той е могъл да използва предоставената на негово разположение информация за цените и производствените мощности на останалите участници в картела, които са го предшествали в тази област. В това отношение от съдебната практика следва, че предприятие може да носи отговорност за съгласувана практика дори когато участието му е ограничено само до получаването на информация за бъдещото поведение на неговите конкуренти (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2008 г. по дело Lafarge/Комисия, T-54/03, непубликувано в Сборника, точки 459 и 460 и цитираната съдебна практика). По този начин дадено предприятие може да е участвало пряко и само в част от антиконкурентните действия, съставляващи това едно и също

продължавано нарушение, но да е знаело за всички други предвиждани или вече извършени от останалите участници в картела противоправни действия в изпълнение на същите цели или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск. В подобен случай Комисията е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни действия, съставляващи това нарушение, и следователно за нарушението в неговата цялост (Решение на Съда от 6 декември 2012 г. по дело Комисия/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, точка 43).

127 При тези обстоятелства не е необходимо да се разглежда оспорената от жалбоподателя доказателствена стойност на документа, на който се е основала Комисията, за да приеме, че разширяването на картела с включването на LCD-TV е започнало през септември 2002 г.

128 Второ, без значение е дали LCD-TI и LCD-TV се отнасят към различни пазари, както твърди жалбоподателят. Във връзка с това най-напред следва да се припомни, че дадено едно и също нарушение не следва непременно да се отнася до едно и също изделие или до заместими изделия. Други критерии са също релевантни в това отношение, като идентичността или разнообразието в целите на съответните практики, идентичността на участващите в тях предприятия, идентичността на условията за прилагане на тези практики, идентичността на физическите лица, действащи за сметка на предприятията, и идентичността на географския обхват на съответните практики (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 декември 2012 г. по дело Almamet/Комисия, T-410/09, точки 172 и 174 и цитираната съдебна практика). Тези критерии в разглеждания случай са изпълнени, видно от точки 111—127 по-горе.

129 Освен това съгласно постоянната съдебна практика при прилагането на член 101, параграф 1 ДФЕС, за да се определи дали едно споразумение може да засегне търговията между държавите членки и има за цел или за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар, трябва да се определи съответният пазар. Ето защо задължението да направи разграничаване на съответния пазар в решение, прието съгласно член 101, параграф 1 ДФЕС, съществува за Комисията единствено когато без такова разграничаване не е възможно да се определи дали разглежданото споразумение, решение на сдружение на предприятия или съгласувана практика може да засегне търговията между държавите членки и има за цел или за резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар (Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 99 и Решение на Общия съд от 6 декември 2005 г. по дело Brouwerij Haacht/Комисия, T-48/02, Recueil, стр. II-5259, точка 58; вж. също в този смисъл Определение на Съда от 16 февруари 2006 г. по дело Adriatica di Navigazione/Комисия, C-111/04 P, непубликувано в Recueil, точка 31).

130 В случая жалбоподателят не оспорва, че картелът е могъл да засегне търговията между държавите членки и е имал за цел да ограничи и да наруши конкуренцията в рамките на вътрешния пазар.

131 Освен това съдебната практика уточнява, че пазарът, до който се отнася решение на Комисията за установяване на нарушение на член 101 ДФЕС, се определя от споразуменията и дейностите на картела (вж. Решение на Общия съд от 24 март 2011 г. по дело IBP и International Building Products France/Комисия, T-384/06, Сборник, стр. II-1177, точка 118 и цитираната съдебна практика). В дадения случай, както основателно отбелязва Комисията, членовете на картела нарочно са съсредоточили антиконкурентното си поведение едновременно върху LCD-TI и върху LCD-TV.

132 По-нататък следва да се разгледа доводът, който жалбоподателят се опитва да извлече от Решение на Общия съд от 11 декември 2003 г. по дело Adriatica di Navigazione/Комисия (T-61/99, Recueil, стр. II-5349, точка 36), за да докаже, че Комисията е определила по незадоволителен начин съответните пазари, поради което не е разбрала добре естеството и точния обхват на установеното с обжалваното решение нарушение.

133 В това отношение следва да се напомни, че в точка 30 от посоченото по-горе Решение по дело Adriatica di Navigazione/Комисия действително за Общия съд твърденията за нарушения, насочени срещу възприетото от Комисията определяне на съответния пазар, могат да се отнасят до свързани с прилагането на член 101, параграф 1 ДФЕС елементи, които са различни от ограничаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар и засягането на търговията между държавите членки, но се отнасят до елементи като обхвата на разглеждания картел, неговия специфичен или общ характер, както и обхвата на индивидуалното участие на всяко от съответните предприятия. Също така в точки 31 и 32 от посоченото решение Общият съд подчертава, че решение на Комисията, с което се установява участие в картел, би могло да има последици за отношенията между адресатите на това решение и трети лица. Освен това е желателно Комисията, когато приема решение, с което се установява участието на предприятие в комплексно, колективно и продължавано нарушение, в допълнение към проверката дали са спазени специфичните условия за прилагане на член 101, параграф 1 ДФЕС, да отчита обстоятелството, че ако подобно решение трябва да доведе до ангажирането на личната отговорност на всеки от своите адресати, това може да стане само за установеното им участие в санкционираните и правилно очертани колективни действия.

134 Въпреки това, дори разгледан в светлината на тази съдебна практика, в случая доводът на жалбоподателя не може да бъде приет. Всъщност, видно от точки 111—127 по-горе, Комисията счита жалбоподателя за отговорен само за нарушението, състоящо се в участието в срещите „Кристал“ и в свързаните с тях двустранни срещи, които са имали за цел да съгласуват цените и производствените мощности както по отношение на LCD-TI, така и по отношение на LCD-TV. По този начин липсата на по-точно определяне на засегнатите от картела пазари не е изложило жалбоподателя на опасностите, на които Общият съд обръща внимание в посоченото в точка 133 по-горе Решение по дело Adriatica di Navigazione/Комисия.

Невземане под внимание на договорите с японските доставчици

135 Жалбоподателят упреква Комисията, че тя не е взела под внимание твърдението, съгласно което корейските участници в установеното с обжалваното решение нарушение се съгласували с японските доставчици на LCD-TV, които заедно с тях били основните действащи лица на този пазар, на който жалбоподателят имал само второстепенно участие. Според жалбоподателя истинското нарушение, което Комисията трябвало да преследва във връзка с тези LCD, се състои в съгласуването между основните действащи лица на този пазар. Поради това Комисията нарушила задължението за мотивиране, принципът на равно третиране, както и принципът на пропорционалност.

Предварителни бележки

136 Следва да се посочи, че макар съдебната практика, отнасяща се до понятието за едно и също продължавано нарушение, да позволява на Комисията да преследва с една и съща процедура и с едно решение едновременно няколко действия, които биха могли да се преследват поотделно, от тази съдебна практика не следва, че Комисията е длъжна да действа по този начин. Така, дори да се предположи, че твърдяното съгласуване между японските доставчици на LCD-TV и корейските участници в картела, разглеждан от обжалваното решение, представлява нарушение

на член 101 ДФЕС и че това нарушение е част от установеното с обжалваното решение едно и също продължавано нарушение, въпреки това Комисията не е длъжна да преследва заедно всички тези действия.

137 Всъщност Комисията разполага с право на преценка по отношение на обхвата на образуваните от нея производства. В това отношение съгласно съдебната практика тя не може да бъде задължена да установи и да санкционира всяко антиконкурентно поведение, а съдилищата на Съюза не могат, дори само с цел намаляване на глобата, да приемат, че предвид доказателствата, с които разполага, Комисията е трябвало да установи извършването на нарушение от дадено предприятие през даден период (вж. в този смисъл Решение по дело Tokai Carbon и др./Комисия, посочено по-горе, точки 369 и 370).

138 Упражняването на това правомощие се осъществява под юрисдикционен контрол. При все това съгласно съдебната практика само ако се окаже, че Комисията е направила без обективна причина едно и също фактическо положение предмет на две отделни производства, би могло да се приеме, че нейният избор представлява злоупотреба с власт (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 юни 2010 г. по дело Комисия/Alrosa, C-441/07 P, Сборник, стр. I-5949, точка 89).

139 В случая Комисията е счела, че не разполага или все още не разполага с достатъчно доказателства срещу японските доставчици, като по този начин е избрала да не предприема срещу тях преследване едновременно с преследването срещу жалбоподателя и останалите адресати на обжалваното решение, спрямо които обаче тя е имала множество доказателства за наличието на нарушение, при това както по отношение на LCD-TI, така и по отношение на LCD-TV, както бе установено по-горе (точки 111—134). Това обстоятелство всъщност е обективна причина, оправдаваща направения от Комисията избор. Въпреки това следва да се посочи, че в рамките на образувано срещу японските доставчици производство Комисията следва по-специално да спазва принципа ne bis in idem по отношение на жалбоподателя.

По твърдението за нарушение на задължението за мотивиране

140 Жалбоподателят твърди, че Комисията трябвало да обясни в обжалваното решение основанията, поради които тя изключила от процедурата, довела до обжалваното решение, японските доставчици на LCD-TV.

141 Във връзка с това следва да се напомни, че Комисия не е имала изобщо задължение да посочва в обжалваното решение основанията, поради които не е започнала преследване срещу японските доставчици в рамките на това производство. Всъщност съгласно съдебната практика задължението за мотивиране на даден акт не може да предполага задължение за институцията, която е негов автор, да мотивира обстоятелството, че тя не е приела други подобни актове спрямо трети страни (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 414 и Решение на Общия съд от 4 юли 2006 г. по дело Hoek Loos/Комисия, T-304/02, Recueil, стр. II-1887, точка 63).

По твърдението за нарушение на принципа на равно третиране

142 Следва да се посочи, че съгласно припомнената в точка 93 по-горе съдебна практика, щом дадено предприятие чрез поведението си е нарушило член 101, параграф 1 ДФЕС, то не трябва да избегне санкциониране, поради това че на други икономически оператори не е била наложена глоба, при положение че съд на Съюза не е бил сезиран с техния случай, както е в настоящия случай. Във връзка с това трябва да се посочи, че макар действително Комисията да не може да дискриминира участвалите в един и същи картел предприятия, все пак вмененото на жалбоподателя нарушение се отнася до осъществяваното по време на срещите „Кристал“ и на

свързаните с тях двустранни срещи съгласуване между тайванските и корейските доставчици на обхванати от картела LCD. Тъй като японските доставчици не са участвали в това съгласуване, то обжалваното решение в това отношение не е опорочено от неравно третиране.

143 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че важните обсъждания относно LCD-TV били тези, които включвали японските доставчици, но на които жалбоподателят не е участвал, следва да се напомни, че Комисията е представила достатъчно доказателства, с които установява, че адресатите на обжалваното решение са се съгласували в рамките на общ план както по отношение на LCD-TI, така и по отношение на LCD-TV (вж. точки 106—134 по-горе). Това съгласуване представлява нарушение, което Комисията е била в правото да преследва независимо от евентуалното наличие на други нарушения, отнасящи се до LCD-TV, в които освен жалбоподателя са могли да участват и други адресати на обжалваното решение.

144 В отговор на довода, който жалбоподателят се опитва да извлече от административната практика на Комисията, и в частност от Решение C (2008) 5955 окончателен на Комисията от 15 октомври 2008 г. относно производство по член 81 [ЕО] (преписка COMP/39.188 — Банани) (наричано по-нататък „решението за бананите“), следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика практиката на Комисията по вземане на решения не би могла да служи за правна уредба на глобите в областта на конкуренцията, а решенията по други преписки имат само насочващ характер за евентуалното наличие на дискриминация, тъй като е малко вероятно свързаните с тях обстоятелства, като например съответните пазари, изделия, предприятия и периоди, да са еднакви (вж. Решение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело Carbone-Lorraine/Комисия, T-73/04, Сборник, стр. II-2661, точка 92 и цитираната съдебна практика).

145 За да се открият разликите между разглежданите обстоятелства в решението за бананите и в настоящото производство, трябва да се посочи, че на единия от участниците в нарушението, за което се отнася посоченото решение, глобата е намалена с 10 % поради наличие на смекчаващо обстоятелство, тъй като от преписката не е видно, че той е знаел за аспекти от нарушението, в които не е участвал пряко или е могъл разумно да ги предвиди (вж. съображения 465 и 466 от решението за бананите).

146 Разглежданият случай обаче не представя подобни обстоятелства, тъй като жалбоподателят, който действително е взел участие във всички аспекти на установеното с обжалваното решение нарушение, иска да се ползва от обстоятелството, че не е участвал в нарушение, в което са участвали други предприятия.

147 При всички случаи, както основателно отбелязва Комисията, дори да се предположи, че двустранните контакти между корейските и японските доставчици на LCD-TV са представлявали едно и също продължавано нарушение с нарушението, установено с обжалваното решение, и че жалбоподателят не е знаел за съществуването на тези двустранни контакти, от това не следва, че отправените срещу жалбоподателя твърдения за нарушение с оглед на участието му в установеното с обжалваното решение нарушение стават необосновани, нито че наложената му глоба би следвало да се намали. Всъщност отникъде не следва, че ако картелът бе по-голям и включваше японските доставчици, наложената на жалбоподателя глоба в крайна сметка щеше да е по-малка. В това отношение евентуалното намаляване, което Комисията би могла да приеме поради смекчаващи обстоятелства в полза на жалбоподателя, щеше да бъде прихванато и дори да бъде надхвърлено от увеличението, което следва от прилагането на по-високи процентни ставки във връзка с тежестта на нарушението и с „входното право“.

По твърдението за нарушение на принципа на пропорционалност

148 Според жалбоподателя бил нарушен принципът на пропорционалност, тъй като Комисията не взела предвид не толкова сериозния характер на свързаните с LCD-TV антиконкурентни действия в сравнение с тези, свързани с LCD-TI.

149 За да се отговори на този довод, трябва да се посочи на първо място, че Комисията основателно е приела наличието на едно и също продължавано нарушение. В това отношение съгласно съдебната практика Комисията не е длъжна да прави отделен анализ на всеки елемент от възприетото като едно и също нарушение именно поради наличието на обща стратегия, споделена от всички членове на картела (вж. в този смисъл Решение по дело Carbone-Lorraine/Комисия, посочено по-горе, точка 49).

150 На второ място, по отношение по-конкретно на пропорционалния характер на приетите от Комисията коефициенти с оглед на тежестта на нарушението и в качеството на „входно право“ (вж. точка 24 по-горе) следва да се напомни, че Насоките за определяне на глобите от 2006 г. и съдебната практика, с която те са съгласувани, предвиждат тежестта на нарушението най-напред да се преценява в зависимост от присъщите за самото нарушение елементи като неговото естество, общия пазарен дял на всички съответни предприятия, географския обхват на нарушението и това дали то е било извършено или не. По-нататък тази преценка се променя в зависимост от отегчаващите или смекчаващи обстоятелства, присъщи за всяко от участвалите в нарушението предприятия (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 25 октомври 2011 г. по дело Aragonesas Industrias y Energía/Комисия, T-348/08, Сборник, стр. II-7583, точка 264 и цитираната съдебна практика).

151 Посоченият първоначален етап на преценка има за цел да се определи основният размер на наложената на всяко разглеждано предприятие глоба, като към стойността на продажбите на стоките и услугите на съответния географски пазар на всяко от предприятията се приложи първи коефициент за умножение, който отразява тежестта на нарушението, и дори втори коефициент за умножение, който има за цел да възпре предприятията от предприемането на нови неправомерни действия. Всеки един от тези два коефициента за умножение се определя в зависимост от фактори, които отразяват характеристиките на нарушението като цяло, а именно доколкото то обединява всички антиконкурентни действия на всички участници (вж. в този смисъл Решение по дело Aragonesas Industrias y Energía/Комисия, посочено по-горе, точка 265).

152 От това следва, че дори да се предположи, че свързаните с LCD-TV антиконкурентни действия не са били толкова сериозни, колкото тези, които са били свързани с LCD-TI, Комисията е имала право да определи коефициента, който се отнася до тежестта, и този, който се отнася до „входното право“, вземайки предвид целения от нарушението — което представлява едно и също продължавано нарушение — общ план, част от който са били всички тези действия.

153 Освен това, що се отнася до обстоятелството, че в решението за бананите Комисията е приложила по-малки процентни ставки от тези в обжалваното решение и е направила голямо намаление предвид наличието на смекчаващо обстоятелство, достатъчно е позоваване на указаната в точка 144 по-горе съдебна практика, като се посочи, че в споменатото решение Комисията е направила намаление с оглед на особеното положение, създадено по-специално от действащата по отношение на търговията с банани нормативна рамка (вж. съображение 460 от решението за бананите и съдържащата се в това съображение препратка, както и съображение 467).

154 Въз основа на всички изложени по-горе съображения второто правно основание следва да се отхвърли.

3. *По третото правно основание, изведено от обстоятелството, че в стойността на релевантните продажби, възприети от Комисията за изчисляване на наложената му глоба, са били неправилно включени други продажби, освен тези, които се отнасят до обхванатите от картела LCD*

155 В подкрепа на искането си Общият съд да измени размера на наложената му с обжалваното решение глоба, жалбоподателят излага третото правно основание, което извежда по същество от факта, че размерът на глобата бил изчислен въз основа на неточна стойност на продажбите, доколкото жалбоподателят погрешно включил в нея продажби, които се отнасят до други категории LCD освен указаните в обжалваното решение.

156 Следва да се напомни, че контролът за законосъобразност на приетите от Комисията решения се допълва от упражняването на пълен съдебен контрол, признат на съда на Съюза по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС. Пълният съдебен контрол оправомощава Съда да излезе от рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията и да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това да отмени, намали или увеличи наложената глоба или наложената периодична парична санкция.

157 Ето защо Общият съд трябва да прецени, в рамките на упражнявания пълен съдебен контрол, към дата на постановяване на решението си дали на жалбоподателят е наложена глоба, чийто размер правилно отразява тежестта на съответното нарушение (вж. Решение на Общия съд от 27 септември 2012 г. по дело Shell Petroleum и др./Комисия, T-343/06, точка 117 и цитираната съдебна практика).

158 В случая за страните е безспорно, че поради допуснатите от жалбоподателя грешки основният размер на наложената му глоба преди закръгляне е достигнал до 301 684 468 EUR, като произтичащата от грешките част е възлязла на 13 246 618 EUR. Между страните обаче няма съгласие относно начина, по който тези суми следва да се закръглят.

159 С жалбата си жалбоподателят прави искане от наложената му с обжалваното решение глоба от 300 000 000 EUR да се удържат 13 250 000 EUR. Така новият размер следвало да възлезе на 286 750 000 EUR.

160 В писмената си защита Комисията обяснява, че по отношение на всички адресати на обжалваното решение е закръглила основния размер към понижение до първите две цифри, освен в случаите, при които това понижение е представлявало повече от 2 % от размера преди закръглянето, в който случай Комисията е закръглила този размер до първите три цифри.

161 Във връзка с това следва да се отбележи, че в обжалваното решение спрямо жалбоподателя е приложено закръгляне до първите две цифри. Всъщност незакръгленият основен размер е възлизал на 301 684 468 EUR, а закръгленият размер, както той е посочен в таблица 6 от обжалваното решение, е бил 300 000 000 EUR.

162 Според Комисията предложеното от жалбоподателя изчисление е погрешно, тъй като то предполага две закръгляния: това, което Комисията вече е приложила спрямо съдържащия се в обжалваното решение основен размер, и това, което предполага размерът за приспадане поради изваждане на продажбите на изделия, различни от обхванатите от картела LCD, да възлезе от 13 246 618 EUR на 13 250 000 EUR.

163 От друга страна, както посочва Комисията, прилагането на използвания в обжалваното решение метод спрямо основния размер, получен от поправената стойност на продажбите, а именно 288 437 850 EUR, води до закръглен размер от 288 000 000 EUR. Всъщност закръгляне до първите две цифри би довело до намаление от 8 437 850 EUR, тоест до повече от 2 % (2,9 %) от незакръгления основен размер.

164 В своята реплика жалбоподателят твърди, че закръглянето на новия размер на наложената му глоба до първите три цифри вместо до първите две би имало за последица той да се окаже адресат на обжалваното решение, който най-малко се ползва от закръглянето. Поради това той прави искане за значително закръгляне.

165 Във връзка с това трябва да се посочи, че ако Общият съд следва да прецени сам обстоятелствата по случая, за да определи размера на глобата, упражняването на пълен съдебен контрол не може да води при определянето на размера на наложените глоби до дискриминация между предприятията, участвали в картел в нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Verhuizingen Coppens, посочено по-горе, точка 80).

166 В дадения случай с обжалваното решение Комисията е приложила описания в точка 160 по-горе метод на закръгляне спрямо всички участници в картела. Този метод е обективен и позволява на всички тези участници да получат намаление до 2 %. Макар действително някои намаления да са по-големи от други, а това на жалбоподателя в процентно изражение да е възможно да се окаже най-ниско, ако Общият съд използва този метод, въпреки това всеки метод на закръгляне предполага уточнения, които варират по отношение на всяко предприятие и водят до повече или по-малко значимо намаление. Поради това, доколкото избраният от Комисията метод ползва всички адресати на обжалваното решение, макар и в степен, която е различна и чиято горна граница е установена на 2 %, подходящо е той да бъде запазен, за да се избегне неравно третиране (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 17 май 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия, T-299/08, Сборник, стр. II-2149, точки 307 и 308).

167 Трябва обаче да се припомни, че за да се запази полезното действие на член 18, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003, Комисията е в правото си да задължи дадено предприятие да предостави цялата необходима информация относно факти, с които то може да е запознато, и да ѝ разкрие при необходимост притежаваните от него документи, свързани с тези факти, при единственото условие да не задължи предприятието да дава отговори, чрез които би признало съществуването на нарушението, което Комисията трябва да докаже (Решение на Съда от 18 октомври 1989 г. по дело Orkem/Комисия, 374/87, Recueil, стр. 3283, точки 34 и 35). Следователно предприятието, до което Комисията адресира искане за предоставяне на информация в приложение на член 18 от Регламент № 1/2003, е длъжно да съдейства активно и може да бъде санкционирано със специална глоба, предвидена от разпоредбите на член 23, параграф 1 от този регламент, която може да представлява до 1 % от целия му оборот, ако то умишлено или поради небрежност предостави неточна или изопачена информация (Решение по дело Shell Petroleum и др./Комисия, посочено по-горе, точка 118).

168 От това следва, че при упражняване на своя пълен съдебен контрол Общият съд може евентуално да вземе предвид липсата на сътрудничество от страна на дадено предприятие и поради това да увеличи размера на наложената му глоба за нарушение на членове 101 или 102 ДФЕС, при условие че това предприятие не е било санкционирано за същото поведение със специална глоба на основание на разпоредбите на член 23, параграф 1 от Регламент № 1/2003 (Решение по дело Shell Petroleum и др./Комисия, посочено по-горе, точка 118).

169 Такъв би могъл да бъде например случаят, когато в отговор на искане в този смисъл от страна на Комисията определено предприятие пропусне де представи в хода на административното производство, умишлено или поради небрежност, определящи обстоятелства с оглед на фиксирането на размера на глобата, които са били или са могли да бъдат на негово разположение към момента на приемането на обжалваното решение. Макар Общият съд да не е възпрепятстван да вземе предвид такива обстоятелства, предприятието, което ги е посочило едва на стадия на съдебното производство и по този начин е засегнало целите и доброто протичане на административното производство, все пак рискува да понесе последиците от

отчитането на това обстоятелство при определянето на подходящия размер на глобата от страна на Общия съд (Решение по дело Shell Petroleum и др./Комисия, посочено по-горе, точка 119).

170 В случая жалбоподателят признава, че е допуснал грешки, когато е предоставял на Комисията необходимите данни за изчисляването на стойността на относимите продажби, като е включил в тях продажби, отнасящи се до изделия, различни от обхванатите от картела LCD. Комисията потвърждава, че тези изделия не е трябвало да бъдат включвани в изчислението.

171 Освен това от материалите в преписката е видно обстоятелството, че тези грешки са следствие от неуточняването от жалбоподателя на специфичните характеристики на някои LCD пред предприятието, което е било избрано от него във връзка с изчисляването на предназначените за Комисията данни.

172 Общият съд счита, че това обстоятелство не позволява да се приеме, че жалбоподателят до такава степен не е изпълнил задължението си за сътрудничество съгласно разпоредбите на член 18 от Регламент № 1/2003, че това да бъде взето предвид при определянето на размера на глобата. Всъщност жалбоподателят не се е опитал да подведе Комисията, нито ѝ е предоставил необработени данни, от които да е трябвало тя да изчислява стойността на относимите продажби, без едновременно с това да ѝ предостави необходимите уточнения за извличане от тях на конкретните данни. Жалбоподателят е прибягнал до услугите на специализирани външни консултанти, за да може да предостави на Комисията необходимите данни, но е допуснал небрежност да не обясни на консултантите съществуващите различия между определени типологии LCD. Във връзка с това следва да се посочи, че жалбоподателят явно не е имал никакъв интерес Комисията да получи грешни данни, включващи продажбите на изделия, различни от обхванатите от картела LCD, тъй като подобни неточности са могли да бъдат само в негова вреда, повишавайки размера на налаганата му от Комисията глоба.

173 При тези обстоятелства би представлявало справедлива преценка на обстоятелствата в случая, ако размерът на наложената на жалбоподателя глоба се изчисли въз основа на коригираната стойност на продажбите и чрез прилагане спрямо нея на същия метод, следван от Комисията в обжалваното решение, включително по отношение на закръглянето. Установеният по този начин размер възлиза на 288 000 000 EUR (вж. точка 163 по-горе).

174 С оглед на всичко изложено по-горе размерът на глобата следва да се намали до сумата от 288 000 000 EUR и да се отхвърли искането от жалбата в останалата част.

По съдебните разноски

175 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. В приложение на параграф 3, първа алинея от същата разпоредба Общият съд може да разпредели съдебните разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.

176 В случая Комисията губи само в частта относно обстоятелството, че за да изчисли основния размер на наложената на жалбоподателя глоба, е включила продажбите, отнасящи се до изделия, различни от обхванатите от картела LCD, в стойността на относимите продажби. Тази грешка обаче се дължи единствено на небрежността на жалбоподателя, който е предоставил на Комисията неточните данни. От друга страна, жалбоподателят губи в частта, която се отнася до всички останали негови искания. При това положение би представлявало справедлива преценка на обстоятелствата в случая, ако жалбоподателят бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с направеното от Комисията искане (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Recueil, стр. II-3137, точки 338 и 339).

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) **Размерът на глобата, наложена на InnoLux Corp., предишно Chimei InnoLux Corp., с член 2 от Решение C (2010) 8761 окончателен на Комисията от 8 декември 2010 г. относно процедура по прилагане на член 101 [ДФЕС] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/39.309 — LCD) се определя на 288 000 000 EUR.**

2) **Отхвърля жалбата в останалата част.**

3) **Осъжда InnoLux да заплати съдебните разноски.**

Kanninen Berardis Wetter

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 февруари 2014 година.

Подписи